

stik. Nu haaber jeg, at det ærede Medlem vil tage Hensyn til, hvad jeg her har sagt, eller i alt Fald undersøge den Sag nærmere, inden han kommer ind paa den igen.

Vi skal producere mere, vi er nødte til at have flere Produkter — ja, jeg er ganske i Overensstemmelse med ærede Medlemmer, som mener dette. Efter en Krigstilstand og en Krise som den, vi har gennemlevet, og paa et Tidspunkt, hvor vi trænger til at skaffe saa mange Varer som muligt, er det berettiget at tale om en Forøgelse af Produktionen. Men lad os da først og fremmest beskæftige de 12 000 Mennesker, der allerede nu gaar og sulter og intet Arbejde kan faa Disse 12 000 Mennesker kunde fremstille mange Værdier; men hvorfor sørger man da ikke for, at de kan faa Lov til det? Hvorfor vil man tale om, at de, som har Arbejde hver Dag, ikke arbejder tilstrækkeligt? Jeg er i alt Fald klar over, at et meget mere produktivt Arbejde end det, der har udviklet sig under denne forfærdelige Situation, hvor Arbejderklassen har været interesseret i at tjene saa meget som muligt, for at deres Hjem ikke skulde gaa tilbage økonomisk set, vil man neppe kunne vente. Det ved man meget godt oppe i Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening, hvor man kan se, hvilken kolossal Stigning i Arbejdspræstationen der har været paa Grund af, at Arbejderne har været nødte til at presse sig til det yderste. Men lad os da være fri for at høre, at vi skulde højere op. Nej, vi skulde søge at faa et Samfund, hvor alle, som kan arbejde, ogsaa er i Stand til at faa Arbejde. Det er de ikke nu. Man kan sige, at det kan det kapitalistiske Samfund ikke gennemføre, dertil er dets Organisation for mangelfuld. Men var det da ikke rimeligt at tage under alvorlig Overvejelse at indføre et System, hvorefter det kan lade sig gøre? Det er ganske unaturligt at fortsætte med, at en lille Del af Medborgerne er saa fattige, at de ikke kan klare sig selv, men skal have Hjælp baade paa det ene og det andet Omraade, og en anden Del i visse Dele af Aaret skal mangle Arbejde, til Trods for at de er fuldt ud arbejdskraft og kan paatage sig at skabe Værdier til Gavn for Samfundet.

Den mærkeligste Udtalelse under hele Debatten forekom mig dog at være den, som blev fremsat af den højtærede Indenrigsminister om, at vel havde de forskellige

Landes Regeringer været repræsenterede paa Washington-Kongressen, og at man dér var blevet enig om, at der skulde forelægges et Lovforslag om 8 Timers Arbejdsdagen, men, sagde den højtærede Indenrigsminister, saa blev det jo Rigsdagens Sag, om den vilde gennemføre det eller ej. Jeg har virkelig opfattet og tror, at det gennemgaaende bliver opfattet saaledes, at den Forpligtelse, vi har paataget os, er en saadan, at Regeringen maa sætte noget ind paa at faa det gennemført. Hvis det ikke skal være Meningen, vil jeg meget fraraade, at vi deltager i den Slags Konferencer. For øvrigt var Vedtagelsen enstemmig, og man har ikke fra noget Lands Side tænkt at gaa bort fra, hvad man dér har lovet.

Hvis man ikke anerkender, at Prisstigningen for Arbejdskraft skal fortsættes, maa man gaa en anden Vej. Regeringen maa da tage fat paa at søge at bringe Varepriserne ned. Jeg kan nu med min bedste Villie ikke se, at der er anden Løsning. Der er med de Lønninger, der betales, neppe nogen, der er i Stand til at ophobe Kapital. Det er i alt Fald ikke noget meget stort, der kan være Tale om, og det kan kun blive i enkelte Tilfælde. Folk, der sidder med mange Børn, er for Tiden i en vanskeligere økonomisk Stilling end nogen Sinde før. Jeg tror derfor, at hvis Regeringen kunde tage fat paa dem, der ejer Produktionsmidlerne i vort Samfund, og søge at trykke Priserne ned, vilde det være den eneste Vej til at standse Lønforhøjelserne. Hver Gang det statistiske Departement udsender sine Meddelelser om, at nu er der igen en Stigning paa 20—30 pCt., mærker vi straks Uro i Fagforeningerne med Krav om at faa Dækning for denne Stigning. Hertil er der intet at sige, men det synes, at den højtærede Regering ikke ser paa Sagen paa den Maade.

Jeg personlig har det Indtryk, at Moralen hos vor Handelsstand er vidt forskellig fra, hvad den var før 1914. Det er sikkert Storhandelen, der i højeste Grad udbytter Befolkningen. Man kan maaske ikke tillægge det nogen nævneværdig Betydning, men jeg vil dog nævne, at jeg paa en Restauration var Vidne til en Samtale mellem to Herrer, der var Forretningsmænd. Den ene siger til den anden: „Ja, det er unægtelig høje Priser, vi skal tvinges til at tage, vor Avance kunde jo nok være noget rimeligere“. Dertil